

Az idén aligha meg nem ette a kutyája a telet, holott ennek az ellenkezőjét szokták állítani.

Verőfényes napok járnak ahelyett, hogy az „anyjáról kerekedett” fürge teg kékitené a fülek hegyét s dérvit-

rágokkal rajzolja tele az üvegtáblák fényes palettáit.

Se kálomista, se pápista varjút nem látni; „a pesti híd külábnál” — ahogy a *Tömörkény* éneklí — híre sincs az eszkimóországból fürdőzésre érkezni szokó halkapó madárságnak, ami elég kár. (Mégis különös az, hogy nálunk semmit sem tesznek az idegenek hozzánkédesgetése szempontjából!).

Ennek okából nemesak szállodáink, de vizeink is üresek, már hogy a dunán semmi szárnyasállatot nem látni azon az egy-két sirályon kívül, mely a nagy „slep-es” parti hajókat kerülgeti nagy rimánkodással, hogy adjanak neki valamit. De a hajókon kisebb kutyáknak minősíthető ebállatok vannak — ugatási foglalatosságra alkalmazva a „csibészek” miatt, kiknek tetteit jelszó-lásokkal szokták ellenőrizni. . . . Ezekről a négy lábú individuumoktól nemesak a csibésznek, de a szegény éhes sirályoknak is nagy tartózkodása vagyon: rájuk pörölnek a csaholásukkal, ha a hajók körül ögyelegnek a fatalért. A hajós azonban dob nekik: nesztek szegények, Isten madárkái!

Micsoda öröm van ilyenkor! Szép azt nézni.

A sirályok szálldosnak, meglebegtetik szép fehér szárnyukat, örömszólásokat hallatva, azután kihalásznak az alamizsnát.

Mérges ezért a hajóskutya nagyon, fogná is őket,

ha lehetne; de nem lehet; miért is még mérgeesebb lesz. Látszik a fölborzadt szőrén a nagy indulat, mikor utánuk szaval a dunaparti szegény szárnyas lazaróniknak, hogy: *ham-ham, ham-ham* . . .

A hidon sok a nézőjök nekik. Találgatják, hogy vajjon vízi papagályok, avagy mifélék lehetnek ezek a jajgató madarak; míg végre a pesti észjárás „pinguinek”-ben állapodik meg egy czilinderes úr természetrajzi jártassága alapján . . .

Másféle madármozgalomnak híre sincs „a pesti híd külábnál”. Ami varjuja, csókája volt Budapestnek, az most mind az alföldön *nyaral*; különösen Debreczenben van sok, ahol emiatt napsütéskor is esernyővel járnak az emberek — átkozván azt az iskolázatlan nevelést, vagyis inkább neveletlenséget, mely oly gyalázatosan nyilatkozik meg varnyúék potyogtatási apológiájában. (Vajjon találna-e erre kádenciát a *W*-jegy „lángelméjű” tulajdonosa az ő hirhedt saját külön paedagógiájában?)

Hanem ha varjú nincs is, de veréb az van, még pedig sok van az Erzsébet-park fáira telepedve. De csak ilyenkor van, amikor ugyanis nem „muzsikálnak” itten rezes kürtökkel, mert a veréb azt nem kedveli, de más se, kivált a vastagjából való nótázatokot, mikhez nagy dobolások járulnak öreg- és kölködbokkal, mely hangzatok túlságosan szépeknek épen nem mondhatók — és én azért nem is hiszem, hogy Beyreuthban sok veréb töltené a hangversenyszéont.

Víg madárbeszédet sehol sem hallani, akárhogy süti is a nap. — amiből kitetszik, hogy tél volna, ha a *ha* ott nem volna. Minden madárlélek az inség szavával szól hozzánk, mindenik jajgat, panaszkodik! „*Csip-csip*” — mondja a veréb, mert csipni szeretne, ha volna mit; „*kár-kár*” — adja föl a szót a varjú, mert „kárba” volna mehetnékje neki, ha volna zöldség odakint. „*Jaj-jaj*” — siránkozik a Dunán a sirálymadár s az EMKE-ben a

Rác Gyula hegedűje, mikor a „káp-lár uramat“ incselkedteti a babájával, mit oly sok szép kisaszony hallgat . . . Sőt a történeti hűség kedvéért megjegyzem, hogy a macska is jajgat, mondván, hogy „nyáu“ — ha valaki erősen a farkára teszi a lábát, mint épen most odakint. „Huh“ — mondja a gőzhajó füttyölője, mitől sok galamb repül föl s keringőznek. Egy felsőbb

akadémiát végzett vizsla lohol alattuk, fogási hajlamot árulva el, miközben két kofát feldönt, mely esemény káromlásokat von maga után, sőt a händlé bácsi „döhösös kotyát“ emleget, ami megint némi ijedelmeknek léssen okozója s gyors szaladások történnek a kapualjak felé.

Mindez Budapesten most a téli hangulathoz tartozik a zoológiai mozzanatok terén, nemkülönben odakint a határban a nagy durrogatás — nyulak lövése okából. Most folynak le ugyanis a „kapuzáró“ vadlövészetek és sok görbe sörét repítették világgá. Ennek okából a mezei lakok és villák ablakai már jólevele elsőrendű téglákkal s matrácokkal lesznek berakva s a közlekedés felette óvatosan, többnyire futvást történik, míg a kutyák, macskák és gyerekek belebeztetnek. De a kakasos s kakastalan lövészerszámok pukkantásai a zárt helyiségekbe is behatolnak, mitől a csecsemők igen nyugtalanok lesznek és a tehenek nagyon rugnak, miért-is sok milimári feldől a fejdköcsöggel, mely tényből folyólag némely helyen a kár nagy s akcióra serkentve a szertelen indulatot, a sváb dühében a feleségét kezdi gyomrozni, ámbár vasárnap lévén, munkaszünetre volna köteles.

De estére kelvén az idő, a háborúság több tekintetben szerencsés befejezést nyer és búrforma alakok kezdenek kibontakozni a puskaporfelhők közül, mit a dombhátaakra kiállított figuránsok már idejekorán jeleznek óvatos mihez tartás végett . . .

Különben igen vígan vannak a tegezés istennő lovagjai s négyes sorokban 75 cm. hosszú lépésekkel közelítenek, miközben némelyek „Pas de Patineur“-t és egyéb újabb tánczokat négykézre lejtjenek és nagyokat rúgnak. De érdekes hangzatok is hallatszanak, amennyiben némelyek madárszólásokat füttyölnek, avagy a kakukkolást próbálgatják, ami így januárban igen szépen veszi ki magát és felette vadászias.

Am némi lehangoltság következik hirtelen, mint-hogy lesben állt apró finánczok bújnak elő a nyulak és más meglőtt testek elvámolása okából, mely tény némelyeknél a kedvet némileg lohasztja. De csakhamar felhangzik ismét a dal:

„Van-e vígabb élet
A vadászéletnél!
Ki boldogabb, mint a vadász!“ . . .

A víg búrszabású vadastyánok után a vadász társzerek haladnak hosszú sorban, összesen egy darab,

némely nyulak és szárnyas individuumok hulláival könnyedén terhelve, melyek közt azon négy pulykák is foglaltatnak, melyek tűzokok helyett lövettek. Am a vadállomány a „lebélyegzett“ fegyverekkel igen alaposan agyon van löve, ha nem is túlságos a számuk, mert

„Kíméljed, óvjad a vadat!“

ez a jelszó, no meg ilyen meleg időjárásban a könnyű őszi gunyát viselő nyulak annál futósabbak és különben is nagy körülöttük Európa, minek következtében a sörétek könnyen másfelé tévedhetnek . . .

Azonban némely nyulak mintha feltámadási hajlamokat mutatnának, miért is néhány bunkósbotos strázsaszak kirendelve, a menekülések meggátlása végett, kik nem is kímélik a fültövön való püfölések ténykedését s ennek köszönhető, hogy csak kevés madár repül el a kocsiról, ámbátor néhány nyúl a kocsis alól kiugrik, ami eredménytelen kergetéseket von maga után.

Különben a visszavonulás szép és érdekes, noha nyögések is hallhatók, ami a titokzatos romantikát csak növeli s némileg a dél-afrikai harezterek borzalmaid idézi a kószáló emlékezetbe. Pedig tulajdonképen nines itt semmi tragikus motívum — eltekintve attól, hogy egy-két hajtónak a fülén sok gömbölyű kis lyuk observable és találkozhatnak hiányos fogsorok is; — mindez azonban nagyobb kedélytelenséget nem von maga után s a definíciók kiczifrázott motívumai az ismertebb szenteken túl nem terjednek, sőt egyrészt némi derűtlenségnek léssen okozója amaz őszinte kinyilatkoztatás némelyek részéről, hogy a „zenyim zórod is jól kaptad“ — ők tudják, hogy mit, talán azt a vadonatújj szép tizest, mit Szvatopluk ivadéka kéjjel ropogtat újjai között . . .

. . . Néhány sánta vizsla zárja be a menetet, melyek megmagyarázhatlan ordításokat rögtönöznek, ha némely pajkos hajtó célzási kísérleteket mutogat nekik . . .

Esteledik ekközben; a hold telepofával bámul alá az elcsendesült határra s mosolyogva szemléli a fegyveres hadak elvonulását. Bizonyosan tetszik neki a sok szép sárga kamásli, meg a herkentyűs kalapornamentumok ünnepies hangulata, mely a vasárnaphoz annyira illik.

Am az alakok tünedeznek az esti ködben, végre elnyeli őket a sötétség, csak a víg dallamokat kapkodja vissza a szellő:

„Van-e vígabb élet
A vadászéletnél!
Ki boldogabb, mint a vadász!“ . . .

De most már tréfán [kívül legyen mondva: *elérkezett a vadászati tilalom ideje!* A puskapor bátran megavasodhatik a megmaradt patronokban — a jövő szezónig, mert február elsejétől tisztességes vadász szegreakasztja öldöklő szerszámaid s inkább azon van, hogy a bibliai „álat“ körül elhanyagolt kötelességét ki-pótolja a rózsaszínű világ berkeiben . . .

K-n.

